

ΑΦΙΕΡΩΜΑ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ:
Ο ΜΕΓΑΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

ΤΑ ΕΒΡΑΪΚΑ (ΚΑΙ ΑΡΑΒΙΚΑ) ΕΙΝΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΑ

Τὸ ἀπαγορευμένο βιβλίο τοῦ Ἑβραίου Ἰ. Γιαχούντα

ετὰ ἀπὸ ἀναζήτησι πολλῶν ἐτῶν περιῆλθε στὰ χέρια μου ἓνα ἀντίγραφο τοῦ ριζοσπαστικοῦ καὶ στὴν ὑπερθετικὴ κυριολεξία σπάνιου βιβλίου τοῦ Ἰωσήφ Γιαχούντα μὲ τὸν ἀνωτέρω τίτλο, «Τὰ Ἑβραϊκὰ εἶναι Ἑλληνικά». Τὸ βιβλίο ἐκδόθηκε τὸ 1982 ἀπὸ τὶς ἐκδόσεις Becket Publications τῆς Ὁξφόρδης στὸ Λονδίνο καὶ προλογήθηκε ἀπὸ τὸν καθηγητὴ Saul Levin. Τὸ σύγγραμμα τοῦτο ἔχει ἀριθμὸ ISBN 072890013 καὶ ἀποτελεῖ μίαν πολυετῆ μελέτη καὶ ἐξονυχιστικὴ ἔρευνα γραμμὴν στὰ Ἄγγλικά καὶ καλύπτει μίαν ἔκτασι ἄνω τῶν ἑπτακοσίων πυκνογραφημένων σελίδων, μὲ μιὰ ἐκτενέστατη ἀνάπτυξι γλωσσικὰ ὁμολόγων ὁμάδων, οἱ ὁποῖες παρουσιάζονται στὰ Ἑλληνικά καὶ ἐκατέρωθεν αὐτῶν οἱ ἴδιες ὁμόλογες λέξεις στὰ Ἑβραϊκὰ καὶ Ἀραβικά.

Ἡ ἔκδοσι τοῦ πολυσέλιδου τούτου βιβλίου καὶ ἡ ἄμεσι ἐξαφάνισή του «ἀπὸ προσώπου γῆς» ἀποτελεῖ ἓνα παγκόσμιον παράξενο καὶ ἴσως τὸ μοναδικὸ ἐκδοτικὸ φαινόμενο στὸ δημοκρατικὸ Ἐνωμένο Βασίλειον. Φαίνεται, ὅτι ἀμέσως μετὰ τὴν ἐκτύπωσή του ἀποσύρθηκε μυστηριωδῶς ἀπὸ τὴν κυκλοφορία καὶ τὸ ἄραξε ἓνα ἀόρατο καὶ παντοδύναμο χέρι.

Ἀπὸ ἔρευνά μου φαίνεται, ὅτι ὑπάρχουν μόνο 4 ἢ 5 ἀντίγραφα σ' ὅλο τὸν κόσμον, σὲ δύο δημόσιες βιβλιοθήκες τῶν ΗΠΑ, ἓνα ἀντίγραφο στὴν βιβλιοθήκη τοῦ Ἀμερικανοῦ Κογκρέσσου καὶ ἴσως ἓνα μόνον ἐδῶ στὴν Αὐστραλία. Ἀποδεικνύεται, ὅτι δὲν ὑπάρχει σὲ κανένα βιβλιοπωλεῖο, ἀλλὰ οὔτε καὶ σὲ κάποια παλαιοπωλεῖα, πού εἰδικεύονται σὲ σπάνια βιβλία. Ὁ κόσμος τὸ γνωρίζει ἀπὸ τὸν τίτλον του καὶ τὸν εἰδικὸν ἀριθμὸν του, πού ἔχει ἀναφερθῆ διεθνῶς, ἀλλὰ δὲν ἔχει δημοσιευτῆ οὔτε μίαν κριτικὴ ἀξιολόγησι ἢ ἀπόρριψιν τῆς πρωτότυπης ἔρευνας, πού ἀγγίζει ἐπιστημονικά καὶ συλλογικά τὶς τέσσαρις γλώσσας: Ἑλληνικά, Ἑβραϊκά, Ἀραβικά καὶ φυσικὰ Ἄγγλικά.

Hebrew is Greek

JOSEPH YAHUDA, LL.B

PREFACE

by

Professor Saul Levin

“εὕρομεν ὡς ἐξ ἑνὸς εἶεν γένους
Ἰουδαῖοι καὶ Λακεδαιμόνιοι καὶ
ἐκ τῆς πρὸς Ἀβραμὸν οἰκειότητος”
Ἰουδαϊκὴ Ἀρχαιολογία

Published by
Becket Publications
Oxford
1982

Τὸ ἐξώφυλλο τοῦ ἔργου, ποὺ ἐξαφάνισε ὁ διεθνῆς ἐξονσιασμός, «Τὰ Ἑβραϊκὰ εἶναι Ἑλληνικά» τοῦ Ἑβραίου γλωσσολόγου Ἰωσήφ Γιαχούντα (βλ. «Δ», τ. 206, 214).

Ἐν ἔτει 2006, ποὺ ὅλα «γκουγκλίζονται», καὶ δὲν ὑπάρχει πλέον «οὐδὲν κρυπτόν ὑπὸ τὸν ἥλιον», ἡ ἔρευνα ἀποκαλύπτει ἐλάχιστα στοιχεῖα. Γιὰ τὸ λόγο τοῦτο ἡ σύντομη παρουσιάσή του ἐδῶ ἀπὸ τῆ Μεμβούρνη εἶναι ἴσως ἡ μοναδικὴ σὲ ἔντυπο τῆς Μητροπόλεως ἀπὸ συνεργάτη ἔξω ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Λέω ἴσως, γιατί πέρασε ἓνα τέταρτο αἰῶνος καὶ γιὰ μία τέτοια ἀξιόλογη μελέτη γιὰ τὴ γλῶσσα μας δὲν ἔχω ἀκούσει οὔτε ἔχω δεῖ γραμμὴν στὰ Ἑλληνικά μελέτη ἐκτὸς ἀπὸ μία μνεῖα στὸν «Δαυλό», τεύχη 206 καὶ 214 τοῦ ἔτους 1999. Βεβαιωθεῖτε γιὰ τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλὲς μὲ μία γκουγκλικὴ περιήγηση. Στὰ Ἄγγλικὰ δὲν ὑπάρχει τίποτε! Τὸ φαινόμενο δὲν ἐξηγεῖται ὡς ὀμαλό. Γιατί ἄραγε; Τί συμβαίνει;

Προλογικά

προλόγισι τοῦ καθηγητῆ S. Levin εἶναι μᾶλλον σύντομη καὶ γραμμένη χωρὶς ἐνθουσιασμό γιὰ μία τόσο ριζοσπαστικὴ θεωρία. Ὁ ἴδιος τὸ ὁμολογεῖ, ὅτι τὸ ἔκανε, γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν ἐγκαρδιότητα ποῦ τοῦ ἔδειξε ὁ συγγραφέας Ἰωσήφ Γιαχούντα (Joseph Yahunda), ὅταν κυκλοφόρησε κάποιον βιβλίου του ὁ Levin. Τελειώνει ὁμως μὲ τὴν παρατήρησιν ὅτι: «Your book will be here for a long time, after both of us are in our graves» (Τὸ βιβλίο σου θὰ εἶναι ἐδῶ γιὰ μεγάλο χρονικὸ διάστημα, μετὰ ποῦ καὶ οἱ δυὸ μας θὰ εἴμαστε στοὺς τάφους μας).

Ὁ συγγραφέας Ἰ. Γιαχούντα προλογίζοντας τὸ πόνημά του ἀναφέρει, πὼς ἡ ἐργασία αὐτὴ θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχῃ γίνῃ ἀπὸ τοὐλάχιστον τρεῖς εἰδικευμένους μελετητὲς στὶς τρεῖς γλώσσες: Ἑλληνικά, Ἑβραϊκά, Ἀραβικά καὶ νὰ μελετήσουν ἐπισταμένως, πὼς ἡ ἀρχαία Ἑλληνικὴ Γλῶσσα γέννησε θαυμάσια τὶς ἄλλες δύο. Τὴν ἐργασία τὴν ἀνέλαβε ὁ ἴδιος μονάρχος του καὶ χωρὶς καμμία βοήθεια διεκπεραίωσε τὸν ἄθλο τοῦτο, χωρὶς νὰ βρῆ οὔτε ἓναν Ἑλληνα νὰ συνεργαστῇ μαζί του.

Ὁ Ἰ. Γιαχούντα ἀποδεικνύει μὲ χιλιάδες παραδείγματα ὁμολογῶν λέξεων τὴν ταυτότητα τῆς Ἑβραϊκῆς Γλώσσας μὲ τὴν Ἑλληνικὴ. Τὸ βιβλίο, γραμμένο στὰ Ἀγγλικά καὶ χωρὶς τὴ γνώση τῆς Ἑβραϊκῆς οὔτε τῆς Ἀραβικῆς Γλώσσας, γίνεται κατανοητό, καὶ τὰ συμπεράσματα μόνο στὴν Ἀγγλικὴ εἶναι εὐλογοφανῆ καὶ κατανοητά. Ὁ ἀναγνώστης ἀβίαστα φτάνει στὸ τελικὸ συμπέρασμα γιὰ τὴ μοναδικότητα τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας.

Ὁ Γιαχούντα ὁμολογεῖ, ὅτι μελετοῦσε ἀπὸ πολὺ νέος τὴν Βίβλο καὶ τὴν ἑβραϊκὴ μετάφραση τῆς Καινῆς Διαθήκης. Ἀπὸ μικρὸς ἀνέπτυξε μίαν ἐχθρότητα πρὸς τοὺς Ἑλληνας καὶ τοὺς Ῥωμαίους. Μὲ τὴν ἐνηλικίωσή του ὁμως τὰ αἰσθήματα αὐτὰ ἄλλαξαν. Διαπιστώνει, ὅτι οἱ διαφορὲς τῶν ἀνθρώπων εἶναι καὶ ἐμφύλιες. Φτάνει στὸ ἱστορικὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ πολιορκία καὶ ἡ καταστροφὴ τῆς Τροίας ἦταν ἓνας ἐμφύλιος πόλεμος μετὰξὺ Ἑλλήνων. Στὰ 30 του χρόνια πείθεται, ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ἑλληνικῆς καταγωγῆς.

Στὴν ἡλικία αὐτὴ τῶν 30 ἐτῶν ἐνδιαφέρθηκε νὰ σπουδάσῃ Βιολογία. Στὴ μελέτῃ τῆς Βιολογίας συνάντησε πολλὰς ἑλληνικὰς λέξεις. Ρωτήστε ἓνα μαθητὴ καὶ ἐδῶ στὴ Μελβούρνη, ποῦ σπουδάζει Βιολογία -Biology στὸ VCE Year 11 καὶ Year 12: θὰ σᾶς κἀνῃ τὴν ἴδια παρατήρησιν: Πάρα πολλὰς λέξεις εἶναι ἑλληνικὰς, γιὰτὶ μόνο μ' αὐτὰς ὑπάρχει Ἐπιστήμη.

Στὴν περίπτωσιν τοῦ Γιαχούντα, ἐπειδὴ γινώριζε πολὺ καλὰ τὴν Ἑβραϊκὴν Γλῶσσα καὶ ὅταν εἶδε, ὅτι στὴν Βιολογία ἡ Ἑβραϊκὴ χρησιμοποιεῖ τὶς ἴδιες λέξεις, ποῦ ἀκούγονται ἑβραϊκὰς, ἔφτασε τὸ συμπέρασμα, ὅτι οἱ Ἑλληνας τὶς δανείστηκαν ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους. Ἐφτασε μάλιστα στὴν πράξιν νὰ κἀνῃ ἓναν κατάλογο μὲ αὐτὰς τὶς λέξεις, γιὰ νὰ ἀποδείξῃ μὲ ἀπτὰ παραδείγματα, πὼς ἡ Ἑβραϊκὴ Γλῶσσα ἐπηρέασε πολλαπλὰ τὴν Ἑλληνικὴν. Ἄγνοοῦσε τελείως, ποῦ θὰ τὸν ὠδηγοῦσε ἡ θεωρία καὶ ἡ ἐρευνὰ τοῦ αὐτοῦ.

Γιὰ περαιτέρω ἐμβάθυνσιν ἔμαθε τὸ Ἑλληνικὸ Ἀλφάβητο τὸ 1933 καὶ στρώθηκε στὴ δουλειά, γιὰ νὰ βρῆ τοὺς κρείτους τῆς ἔνωσιν τῆς Ἑβραϊκῆς μὲ τὴν Ἑλληνικὴν. Ἔτσι ἦλθε σὲ ἀμεση ἐπαφὴ μὲ τὴν Ἑλληνικὴν Γλῶσσα καὶ ἄρχισε νὰ μελετᾷ ἐπισταμένως

Yet another word is **פִּנְעָמ** in IS 14. 14. According to the *Lexicon*, **פִּנְעָמ** is a ‘field for ploughing’, the text here also is corrupt and the meaning dubious. In fact, **פִּנְעָמ** is the homologue of ἡμίονος, *mule*; the text, as almost always, is quite sound (although, had the usual order in a construct been observed, it would have read **פִּנְעָמַד מַצָּ**, like **צַמַד בָּרַקָר** Ib 11. 7; cf. **מִפְּנֵי הַיַּיִן** Jud 13. 14); and the certainty of the meaning is vouched for by Homer himself: ‘a field about as broad as half the area of a day’s ploughing by a pair of mules’. Cf. Ps 129. 3, Il. 10. 351, Od. 8. 124. Therefore, I feel I am entitled to assert not only that Hebrew is Greek, but also that *it is as Greek as Homer*.

«Κατὰ συνέπεια αισθάνομαι, ὅτι δικαιούμαι νὰ βεβαιώσω, ὅτι ὄχι μόνο τὰ Ἑβραϊκὰ εἶναι Ἑλληνικά, ἀλλὰ ἐπίσης ὅτι εἶναι τόσο Ἑλληνικά ὅσο ὁ Ὅμηρος» (Ιωσήφ Γιαχούντα, «Τὰ Ἑβραϊκὰ εἶναι Ἑλληνικά», Πρλόλογος).

ως τὴ μετάφραση τῆς Βίβλου τῶν Ἑβδομήκοντα. Τότε κάνει καὶ τὴν ἐπαφή του μὲ τὸν Ὅμηρο (Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσεια) ἀπὸ τὸ πρωτότυπο.

Ὁ κατάλογος του τῶν ὁμοίων προφορικὰ λέξεων Ἑβραϊκῆς καὶ Ἑλληνικῆς Γλώσσας ἔφτασε τὶς 600 (ἑξακόσιες) καὶ περιελάμβανε λέξεις γιὰ κάθε φάση τῆς ζωῆς. Εἶναι ἐδῶ ποὺ ὁ Γιαχούντα ἔκανε στροφή 180° καὶ συνεπέρανε, πῶς οἱ Ἑβραῖοι δανείστηκαν τὶς λέξεις αὐτὲς ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας. Ἡ ἔρευνά του τὸν ἔκανε νὰ πειστή, ὅτι δὲν ἐπρόκειτο γιὰ δανεισμὸ ἀλλὰ γιὰ μία γενετική σχέση. Τὸ κλειδί, γιὰ νὰ δῆ καὶ νὰ μελετήση διεξοδικὰ τὴν Ἑλληνικὴ Γλῶσσα, ἦταν ἡ Γραμματικὴ τῆς.

Μετὰ τὴ μελέτη τῆς καὶ ταξινομώντας καὶ ἀναλύοντας τὶς ἑλληνικὲς καὶ «ἑβραϊκὲς» ὁμόλογες λέξεις φτάνει σὲ πολλὰ χρήσιμα συμπεράσματα τῆς μεταμόρφωσης τῶν ἑλληνικῶν λέξεων σὲ ἑβραϊκὲς. Οἱ καταλήξεις τῶν ἑλληνικῶν λέξεων γίνονται προθέματα στὶς ἑβραϊκὲς. Μερικὰ ἑλληνικὰ γράμματα ἐναλλάσσονται διαλεκτικά: π.χ. τὸ κ μὲ τὸ τ, τὸ ο μὲ τὸ α, τὸ σ μὲ τὸ δ. Μὲ τέτοιες ἀλλαγὲς ἐπιβεβαιωνόταν ἡ ἀκριβεία τῶν ὁμολόγων λέξεων, καὶ αὐτὴ ἡ ἐπιβεβαίωση γινόταν μὲ τὴν ἴδια σημασία τῶν λέξεων στὶς δύο γλώσσες.

Ὅμοιοι λέξεις καὶ διαπιστώσεις

Γιαχούντα διαπίστωσε τὶς ἴδιες σημασίες ὄχι μόνο στὰ Ἑβραϊκὰ ἀλλὰ καὶ στὰ Ἀραβικά. Μὲ τὴ θεωρία του αὐτὴ ἔφτασε, ὅπως λέει, «νὰ διορθώσῃ τὴν μετάφραση τῶν Ἑβδομήκοντα μὲ τοὺς Ἑβδομήκοντα καὶ τὴν Βίβλο μὲ τὴν Βίβλο». Μὲ τὴ μελέτη καὶ μὲ τὴν ἔρευνά του διαπιστώνει, πῶς ἓνα σύνθετο ῥῆμα καὶ γενικὰ ὅλες οἱ ὁμόλογες στὰ Ἑβραϊκὰ λέξεις ἔχουν πάμπολλες γραμματικὲς ὁμοιότητες, καὶ ἀκόμη οἱ αἰνιγματικὲς ἑβραϊκὲς λέξεις γίνονται πλέον κατανοητές.

Ὁ συγγραφέας ὑποστηρίζει ὅλα τὰ εὐρήματά του μὲ πάμπολλες παραπομπὲς σ’

ὄλα τὰ βιβλία τῆς Βίβλου, καὶ οἱ παρατηρήσεις του πείθουν ἄμεσα τὸν ἀναγνώστη.

Θὰ ἤθελα νὰ ἀναφέρω ἓνα μόνο **παράδειγμα ὁμολογῶν λέξεων στὰ Ἑλληνικά, Ἑβραϊκά ἀλλὰ καὶ στὶς περισσότερες περιπτώσεις καὶ στὰ Ἀραβικά**. Στὸ βιβλίον ἀναφέρονται χιλιάδες τέτοια παραδείγματα. Ἀναφέρεται πρῶτα ἡ ἑβραϊκὴ λέξη, ἀκολουθεῖ ἡ μήτρα τῆς ἑλληνικῆς, μεταφράζεται μετὰ στὰ Ἀγγλικά, δίνεται ἡ παραπομπή καὶ τὶς περισσότερες φορές πολλὲς παραπομπές στὰ βιβλία καὶ στίχους τῆς Βίβλου, καὶ ἀκολουθοῦν καὶ ἀραβικὲς παρατηρήσεις. Ὅμολογῶ πὼς ἡ ἔρευνα εἶναι ἄκρως ἐξονυχιστικὴ καὶ πλήρως κατατοπιστικὴ. Οἱ βασικοὶ καὶ οἱ ἐπιμέρους κανόνες τῆς ἐτυμολογίας τηροῦνται πιστὰ καὶ στὸ ἔπακρον.

Γιὰ τὸν ἀναγνώστη ἀπὸ τὶς σελίδες 343 καὶ 344 δίνω ἓνα μόνο παράδειγμα: ἑβραϊκὴ μορφή + πίμπλημι = fill/πληρώω, πλημυρέω (μ' ἓνα μ) = overflow, πλήρης, πληθῦω, πλήθω, ἐμπίμπλημι, ἐπιπίμπλημι, ἐκπίμπλημι, καταπίμπλημι, ἐκπληρώω, συμπληθῦω, πλέως, πλησμονή, = abundance, πληθώρα, πλήρωμα, πλήρωσις, πλήμη, πλήση καὶ πολλὰ ἄλλα. Ὅλα δίνονται μὲ κατάλληλες παραπομπές καὶ ἐπεξηγήσεις, πὺν ἀναλύουν τὴν Βίβλο μ' ἓνα «φρέσκο» μάτι ἄκρας σημασιολογικῆς κατανόησης, καὶ τὰ αἰνίγματα πλέον λύνονται μὲ τὰ Ἑλληνικά.

Ὁ συγγραφέας εἶναι πεπεισμένος ἀπὸ τὴν ἔρευνά του, ὅτι οἱ ὁμολογῶν λέξεις στὶς δύο γλώσσες εἶναι πάμπολλες, καὶ ὑπολογίζει ὅτι στὸ βιβλικὸ λεξιλόγιον 90% τῶν ἑβραϊκῶν λέξεων προέρχονται ἀπὸ ἑλληνικὲς ρίζες. Συνεχίζει καὶ ἀποδεικνύει τὸ τί πρὸςβέβει μὲ τὶς ὀλοφάνερες ἴδιας σημασίας λέξεις, πὺν χρησιμοποιοῦνται καὶ στὶς δύο γλώσσες μέχρι σήμερα.

Ἐπίσης τονίζει, ὅτι τὸ βιβλίον του μπορεῖ νὰ φανῆ χρήσιμο καὶ σ' αὐτοὺς πὺν δὲν γνωρίζουν Ἑλληνικά, Ἑβραϊκά ἢ Ἀραβικά, γιὰ τὸν ἐνδιαφέρουν μόνο οἱ φωνητικὲς μορφολογικὲς καὶ σημασιολογικὲς ὁμοιότητες. Οἱ ὁμολογῶν αὐτὲς λέξεις βρίσκονται σ' ὄλα τὰ κείμενα καὶ καταλήγει: «*what I want to prove is an unsuspected and forgotten branch of Greek literature: the Hebrew Bible*» («Τὸ τί θέλω νὰ ἀποδείξω εἶναι ἓναν δυσδιάκριτο καὶ ξεχασμένο κλάδο τῆς Ἑλληνικῆς Λογοτεχνίας: τὴν Ἑβραϊκὴ Βίβλο, σελ. XXXII).

Ἦθελα νὰ παρατηρήσω ἐδῶ, ὅτι μιλάμε γιὰ πρωτάκουστες καὶ ρηξικέλευθες ιδέες, πὺν ἡ ἐπίπλευσή τους στὸ γνωστικὸ πεδίο μᾶς ξεσκεπάζει ἓνα παρελθοντικὸ μεγαλεῖο, τὸ ὁποῖο εἰσδύει ἀκόμη βαθύτερα ἀπὸ τὸν Ὅμηρον στὸ ἀπώτερο ἑλληνικὸ στερέωμα τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας.

Μερικὰ σύντομα καὶ ἐνδιαφέροντα

συγγραφέας σὲ πολλὰ σημεία τοῦ πονήματός του τονίζει συνεχῶς ὅτι τὰ Ἑβραϊκά εἶναι Ἑλληνικά –«as Greek as Homer» («τόσο Ἑλληνικά ὅσο ὁ Ὅμηρος» σελ. XXIX). Ἐπίσης παρακάτω (σελ. XXXI): «you must be prepared for surprises; this book is full of them». (Πρέπει νὰ εἴστε ἔτοιμοι γιὰ ἐκπλήξεις, τὸ βιβλίον τοῦτο εἶναι γεμᾶτο ἀπὸ αὐτές.)

Ἐπιγραμματικὰ θὰ ἀναφέρω μερικὲς ἀπὸ αὐτές:

- Τὰ Ἑβραϊκά εἶναι ταυτόσημα μὲ τὰ Ἑλληνικά (σελ. 6).
- Οἱ Ἑβραῖοι ὀνομάζονται ἔτσι ἀπὸ τὸν Eber, τοῦ ὁποῖου οἱ ἀπόγονοι κατοίκησαν στὴ Συρία, Μεσοποταμία, Ἀνατολικὴ Μικρὰ Ἀσία καὶ τὴν Ἀραβικὴ Χερσόνησο

IX. PROPER NOUNS

XLVII. Some Hebrew proper nouns resemble Greek proper nouns, others have Greek verbs, adjectives and common nouns as homologues; while some Greek proper nouns have Hebrew common nouns as homologues.

אֲכַדְהָ אἰδωνεύς	דַּהִיֶּה Αἰδης	עֶמְרִי *Ομηρος
אָבֵדֵה „	דָּוִד ἀγαπητός	עֶמְר „
אֲבָדוֹן „	דוֹד „	עֶמְרָתָה ἀστήρ (ὁ τᾶς
אֲבִיאל εὐήλιος	הַצִּלְפֹּנִי ἡ καλλιφω-	Ἀφροδίτας), the
אֲבָרְקָה εὐρημα	נוֹס	planet Venus
אֲבָרַם εὐρεμα	זַכְרִיָּה Διὸς ἀντήρ	פְּלֹא Ἀπόλλων
אֲבִי-עֶלְבֹן εὐήλιος	חַדְל Αἰδης	פְּנֵה φοῖνιξ, -νίκινος
אָדָמִי ξανθός	יֹשְׁבֵי חַדְל Αἰδου	קָדָם Σκύθης
אָדוֹן Ἀδωνις	οἰκῆτωρ	קָדְמוֹנִי „
אֲוִרִים Ἀραί, Ἐρινύες	קְמֹר *Ομηρος	קָדָר „
אִיָּה Αἴας	יָה Διός, Παιάν	קָדְרוֹן Σκυθῶν
אִלוֹהָ θεός	יְהוָה Δίοπαν, Διός	קִשְׁוֹן „
אֵלֵה „	יְהוֹנָן Διογενής	רָפָא ὑπερφυῆς
אֵלֵה „	יֹחָן „	רַפְּה „
אֵל עֶלְיוֹן Ἡέλιος	יִפְנָה εὐφωvος	שְׁלָמִי Πτολεμαῖος
אֵל עֶלְיוֹן Ἡέλιος	יִשְׂרָאֵל ἡίθεος θεοῦ	שְׁמַלִי „
אֵל עֶלְיוֹן Ἡέλιος	יִשְׂרָוֹן Ὀρθώσιος, ἴσος	שְׂרָה κύρα
אֲמוֹן Ἀμμων	כּוֹשִׁי Σκύθης	שְׂרִי κυρία
אֲשִׁמָּה Ἀθήνη	כּוֹשֶׁן Σκυθῶν	שְׂאוּל, שְׂאוּלָה Αἰδης
אֲשִׁרָה, אֲשִׁרָה ἀστήρ	מֹרְיָה μορία	שְׂאֵל „
(ὁ τᾶς Ἀφροδίτας,	מְרִיָּה „	שְׂבָאֵל ἔφηβος θεοῦ
the planet Venus;	מְמָרָא πάμμεγας	שְׂבוּאֵל „ „
cf. Jer 7. 18)	נְהַר Νείλος	שְׂוֹבָאֵל „ „
„ δρῦς, ξύλον,	נְחַל „	שְׂמוּאֵל „ „
ἀσκηρά	נִיֵּל „	שְׂוֹבָל σκύμνος
בְּיָה Διός, Παιάν	עֲבָס Αἴας	שִׁיֵּל „
בְּלָעָם πολυόμματος	עֶדֶן Αἰδης	שִׁבְע „
בְּלָק φύλαξ	עֲדָן „	שִׁבְע „
בְּעַל ἥλιος, ἡέλιος,	עֲדָן Ἀθήνη (Θαρσώ,	שִׁבְע „
ἀβέλιος, πόσις, βέλα	οὐς) תרשיש	שִׁדְדָן Ζήν
בְּשָׂתָּה πόσις	עֲצֻלֵה Αἰδης	שִׁדְדִין „
בְּשִׁי זεὺς, Σδεὺς	שְׂכָם σηκός, σήκωμα	תְּמוֹת θάνατος
בְּשִׁרָה βόος	שְׁלָה, גְּלָה Δῆλος	תְּמִימִם Σεμναί
בְּשִׁחֹר „	שֶׁם Ζεὺς	תְּרַשִׁישׁ Θαρσώ, οὐς
בְּשִׁחַר „	תְּלָמִי Πτολεμαῖος	

Οἱ ὁμοιότητες τῶν ἐβραϊκῶν κυρίων ὀνομάτων μετὰ τὰ ἀντίστοιχα ἑλληνικά (ἀπὸ τὸ βιβλίον «Τὰ Ἐβραϊκά εἶναι Ἑλληνικά»).

(σελ. 4).

- Οί Έβραῖοι ἀναφέρονται γιὰ πρώτη φορὰ στὴ Γένεση 14.13 (σελ. 2).
- Ἰουδαῖος ἢ Έβραῖος εἶναι ἐναλλασσόμενοι ὄροι (σελ. 3).
- Τὸ Ἰράκ ὠνομάστηκε ἔτσι ἀπὸ τὸ Ἄργος (σελ. 8).
- Ἡ Ἀραβία ὠνομάστηκε ἔτσι ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ λέξι ἐρημία (σελ. 6).
- Ὅταν ἡ ἑλληνικὴ συγγένεια μὲ τοὺς Φοίνικες ξεχάστηκε, ὁ Ἡρόδοτος (5.58) νόμισε ὅτι οἱ Ἑλληνες δανείστηκαν τὸ ἀλφάβητο ἀπὸ αὐτοὺς, ἐνῶ καὶ αὐτοὶ (οἱ Φοίνικες) ἦταν Ἑλληνες.
- Οἱ εἴλωτες τῆς Σπάρτης ἦταν Ἰσραηλίτες.
- Οἱ Έβραῖοι λάτρευαν τοὺς θεοὺς τῶν Ἑλλήνων καὶ κρατοῦσαν τὶς συνήθειές τους: *Abraham worshipped Zeus* (Ὁ Ἀβραὰμ λάτρευε τὸν Δία, σελ. 670).
- Ἀπὸ τὸ ρῆμα χράω = direct by oracle καὶ τὸ ἐπίθετο ἱερὸν ἔδωσαν τὸ «*χρῆμα ἱερὸν*» = προφορὰ: *κορὰν* = the oracle of god (σελ. 668). Ἔτσι ἑλληνογεννήθηκε τὸ κοράνιο.

Ἡ λέξι Φαραὼ ἔγινε μὲ ἑλληνικὰ σημασιολογικὰ ὑλικά: ἐπὶ + ὄραω (μὲ δασεῖα) = ἐφοράω = ἔφορος = τονίστηκε ὡς φέρορος (τὸ πρῶτο ε ὡς ἄφωνο ἀποβλήθηκε) καθὼς καὶ ἡ κατάληξι ς = φάροο - φαραὼ (σ. 346).

Ὁ συγγραφέας τονίζει ἐπανειλημμένως, ὅτι μὲ τὴ γνώση τῆς Ἑβραϊκῆς καὶ Ἀραβικῆς Γλώσσας ἡ κατανόηση τῆς Ἑλληνικῆς εἶναι βαθύτερη. Θὰ σταματήσω ἐδῶ, γιατί, ὅπως τὸ εἶπε ἀνωτέρω ὁ Γιαχούντα, κάθε σελίδα του εἶναι ὄντως μιὰ ἔκπληξι.

Καὶ τὸ ἑλληνικὸ θεμέλιο

ἔλος ἀξίζει τὸν κόπο νὰ δοῦμε μία μόνο παράγραφο, πῶς προλογίζουν τὴ σημαντικὴ αὐτὴ ἐργασία τοῦ Ἰ. Γιαχούντα οἱ ἐκδότες τοῦ ριζοσπαστικοῦ αὐτοῦ βιβλίου: «*It emerges from his vast and meticulous philological research: that the holders were of Hellenic descent and that the Arabs were of Hittite (Skythian) origin; that they were both intimately related to the Greeks by religion and custom; that the traditional segregation of the Indo-European from the so-called Semitic languages is baseless.*»

[Ἐπισημάνθη: «Ἀπὸ τὴν τεράστια καὶ σχολαστικὴ φιλολογικὴ ἔρευνά του ἀποδεικνύεται: ὅτι οἱ Έβραῖοι ἦταν ἑλληνικῆς καταγωγῆς καὶ ὅτι οἱ Ἀραβες ἦταν χεττιτικῆς (σκυθικῆς) προέλευσης, ὅτι καὶ οἱ δύο συγγένευαν στενὰ μὲ τοὺς Ἑλληνες στὴ θρησκεία καὶ τὶς συνήθειες, ὅτι ὁ παραδοσιακὸς διαχωρισμὸς τῶν Ἰνδο-Εὐρωπαϊῶν ἀπὸ τὶς λεγόμενες Σημιτικῆς γλώσσες εἶναι ἀβάσιμος.»]

Ἐὰν συμφωνήσουμε μὲ τὸν Γιαχούντα, θὰ πρέπει νὰ ἀναθεωρήσουμε ὅλη τὴν Παγκόσμια Ἱστορία ἀπὸ κοινωνικὴ, πολιτικὴ καὶ θρησκευτικὴ πλευρά. Τότε θὰ ὑπάρχη Δυτικὸς Πολιτισμὸς μὲ ἀμερικανικὴ ἡγεμονία; Πῶς θὰ θάψουμε τὴν ἰνδοευρωπαϊκὴ –καὶ γιὰ ἄλλους ἰνδογερμανικὴ ὁμογλωσσία; Πάμπολλα εἶναι τὰ ἐρωτηματικὰ ἐδῶ. Ἐν κατακλείδι ἡ θεώρηση τῆς ζωῆς θὰ πρέπει νὰ ἔχη ἑλληνικὸ ὄραμα μὲ βάση τὴν ἐλεύθερη σκέψη καὶ χωρὶς δόγματα.

Μπορεῖ νὰ γίνῃ αὐτὸ σήμερα; Εἶναι ὅμως ἡ μόνη ὁδὸς γιὰ τὸ μέλλον τῆς ἀνθρωπότητας, ἐὰν θέλουμε νὰ ἔχη μέλλον. Γιατὶ ἄλλιῶς «δὲν ὑπάρχει ὁδός», ὅπως λέει ὁ

ποιητής. Νά, γιατί τὸ βιβλίον τοῦτο ἐξαφανίστηκε, μόλις γεννήθηκε.

Μερικὲς παρατηρήσεις

θεωρία τοῦ βιβλίου τούτου εἶναι τοῦλάχιστον πρωτάκουστη γιὰ ὅλους μας. Ὡς σημερινοὶ Ἕλληνες καὶ συνεχιστὲς τῆς ἴδια πανάρχαιης φυλῆς, ποὺ κρατᾶει ζωντανὴ τὴν ἴδια γλῶσσα περὶ τῆς ὁποίας γίνεται ἐδῶ λόγος, θὰ πρέπει νὰ τὸ ἀφήσουμε στὴν ἄβυσσος ποὺ τὸ ρίζανε οἱ σημερινοὶ ἐξουσιαστές; Ἡ θεωρία του ἀλλάζει ἐκ θεμελίων τὴν Ἱστορία μας, ποὺ, ὡς γνωστόν, πάντοτε γράφουν ὅπως θέλουν οἱ νικητὲς/ἐξουσιαστές.

Ὁ Ἰ. Γιαχούντα ἀπέδειξε, ὅτι οἱ ρίζες τῆς Ἑλληνικῆς Γλῶσσας πᾶνε πολὺ βαθιὰ καὶ εἶναι ὅλες ζωντανές. Στὸ ἴδιο γλωσσικὸ δέντρο, ποὺ ἐμεῖς οἱ σημερινοὶ Ἕλληνες εἴμαστε τὰ χλωρὰ κλαδιά, τὰ πράσινα φύλλα καὶ ὁ καρπός, δὲν πρέπει νὰ ἐνδιαφεροῦμε γιὰ αὐτὲς τὶς ρίζες, ποὺ κρατοῦν τὸ δέντρο αὐτὸ ζωντανό; Ἀπὸ τὸ ἴδιο δέντρο μὲ τὶς γόνιμες καταβολάδες ἔχει βγῆ καὶ ὁ σημερινός μας πολιτισμός, τοῦ ὁποίου ἡ σπονδυλικὴ στήλη εἶναι ἡ Ἑλληνικὴ Γλῶσσα, γιὰτὶ χωρὶς γόνιμη γλῶσσα δὲν ὑπάρχει πολιτισμός.

Τί μπορούμε νὰ κάνουμε; Ἄς τὸ συζητήσουμε βαθυστόχαστα τὸ θέμα. Δὲν ἔχουμε κανεὶς μονοπώλιο στὶς ιδέες, ὅπου ὑπάρχει ἐλευθερία, τὸ κύριο χαρακτηριστικὸ τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Κάτι πρέπει νὰ κάνουμε. Γράψτε τὶς γνώμες σας. Ἀρνητικὲς ἢ θετικὲς, δὲν πειράζει. Ὁ κόσμος μας ὅλος εἶναι σὺν καὶ πλήν. Ἡ ἀλήθεια βγαίνει πάντοτε νικητριά. Τὸ μοναδικὸ βιβλίον «Hebrew is Greek», ποὺ ὑπάρχει στὴν Αὐστραλία –ἐδῶ στὴ Μελβούρνη– ἴσως μπορεῖ νὰ βοηθήσει. Πῶς ὅμως; Ἡ φωτιὰ ἀνάβει μόνο μὲ μιά σπίθα. Ὁ λόγος σ' ὅλους σας, μὲ ὅλη τὴ σοβαρότητα ποὺ τοῦ ἐπιβάλλει τὸ θέμα.

* * *

ροκειμένου νὰ ἐπιβεβαιώσω τὴ σοβαρότητα τῶν ἀνωτέρω παρατηρήσεών μου, θὰ ἤθελα νὰ προσθέσω τὰ τελικὰ καὶ συνοπτικὰ συμπεράσματα τοῦ συγγραφέα Ἰ. Γιαχούντα, τὰ ὁποῖα πρέπει πάντα νὰ ἔχουμε ὑπόψη μας σὲ κάθε ἐνέργειά μας: «Actually, the whole complex is consistent and only consistent with two propositions, that is: that biblical Hebrew is Greek, and that the Hebrews were Asiatic Greeks. In fact, the outcome of my laborious, extensive and elaborate research may be summed up in a brief sentence: Hebrew is Greek with a mask on.» [Δηλαδή: «Στὴν πραγματικότητα ὅλο τὸ σύμπλεγμα εἶναι συνεπὲς καὶ μόνο συνεπὲς μὲ δύο εἰσηγήσεις· αὐτὲς εἶναι: ὅτι ἡ Ἑβραϊκὴ βιβλικὴ Γλῶσσα εἶναι Ἑλληνικὴ καὶ ὅτι οἱ Ἑβραῖοι ἦταν Ἀσιάτες Ἕλληνες. Οὐσιαστικὰ τὸ πόρισμα τῆς ἐπίπονης, ἐκτενοῦς καὶ ἐπιμελῶς ἐπεξεργασμένης ἔρευνας μπορεῖ νὰ συνοψιστῆ σὲ μίαν σύντομη πρόταση: Τὰ Ἑβραϊκὰ εἶναι μεταμφιεσμένα Ἑλληνικά.»]

Θωμᾶς Ἡλιόπουλος

Διευθυντὴς Κολλεγίου «Παιδεία»

Μελβούρνη, Αὐστραλία

Γιὰ τὴν πανάρχαια ἐξάπλωση Κρητῶν στὰ παράλια τῆς Ἀνατολικῆς Μεσογείου, βλ. «Δαυλό», τ. 83, 99, 113, 151, 170, 172, 253, 254 κ.ἄ.